

Са непријатним изненађењем сам примио вест да је Суд части ЛКС покренуо поступак против др Јоване Стојковић. Изненађење је непријатно зато што се у решењу о покретању поступка др Стојковић не пребацује да је својим немаром или незнанењем нарушила здравље пацијента, него да се усудила да говори.□

Тако се академској заједници у Србији као последњем бастиону слободе говора у нашој напаћеној земљи, овом одлуком Суда Часте КЛС придружио и лекарски еснаф.□

Србија никад није била позната нити је била лидер у сфери неговања или развијања слободе говора. Просто, никад се није у потпуности развила свест о томе која је важност слободе говора за српско друштво. Зато су овакви бесмислени прогони и могући.

Иако је настала далеко раније још у Антици, слобода говора се коначно уобличила у англосаксонским друштвима пре стотинак година као преношење концепта слободне тржшне утакмице у свет идеја. По истој логици по којој функционишу тржишта роба у материјалном свету, а то је слободна конкуренција и елиминисање монопола, требало би да функционише и замишљено тржиште идеја у духовном свету. Слобода говора је у ствари механизам за остваривање слободне конкуренције и елиминисање монопола на тржишту идеја. Свако има слободу да говори односно да пласира „робу“ на тржишту идеја, а људи као разумни конзументи идеја ће одбацити лоше а прихватити добре. На исти начин на који би на тржишту роба купили добру робу а одбацили лошу. Ако би се на тржишту роба створио монопол, односно ексклузивно право на нуђење роба или њихов откуп, оно би пропало јер људи не би били заинтересовани да на њему конкуришу ако праве, слободне, тржшне конкуренције нема. Е видите, исто се дешава на тржишту

идеја. Када неко покушава да на њему створи монопол, односно да успостави ексклузивно право да пласира идеје онда је такво тржиште монополизовано и пропашће.

На овај начин се и наука разликује од религије или идеолошке догме. Иако свака наука има свој научни метод, својствен себи, што је једна од начина на који се науке деле, постоји један научни метод који повезује све науке, премештава разлике између њих, и спаја их у један појам „наука“, а то је научна критика. Управо захваљујући њој је, на пример, развијена и вакцинација као медицински захват. Да Џенер није научном критиком преиспитивао инокулацију да ли би се развила вакцинација? Да су му запушили уста као што сад покушавају др Стојковић, да ли би се медицинска наука развила и отишла напред?

Супротно науци, развијају се религијска или идеолошка догма. Њени творци (пророци као Мухамед или партијски идеолози као Лењин) постављају их коначном, искључиво, апсолутно и недодирљиво. Сва полемика са њима ствара сукоб, непријатељства, казне или чак ратове (узмимо као пример ратове католика и протестаната).

Разлике између науке, с једне стране, и идеолошке или верске догме, с друге стране, је у последици критике. Тамо где критика изазива преиспитивање критикованог садржаја тај садржај је наука. Супротно, тамо где где критика доведе до прогона и кажњавања по свему судећи објекат критике је догма.

Указаћу на можда најчувенији такав случај, случај где је наука морала да устукне пред верском догмом, случај Галилео Галилеја. Критички преиспитијући односе планета у свемиру закључио је да се сунце не окреће око земље већ ствари стоје обрнуто. На његову жалост тиме је дотакао верску догму по којој се земља налази у средишту поретка и са њом нарушио је неприкосновене положаје верских поглавара и вођа. Суђен је и мало је фалило да га спале на ломачи због речи.

Да ли Суд части ЛКС жели да остане запамћен као верски суд који је запалио Ђордана Бруна због истих речи због којих је умало горео Галилеј?

Крајна нетрпељивост према мишљенима или ставовима која се не свиђају властодржцима најбољи су показатељ да ли је неки поредак тоталитаран или није. Речју, када неки поредак постави основне постулате сопственог деловања на позиције искључивости и хиперморализма, тако нешто би код сваког разумног бића морало да упали сигнал за упозорење да се спрема тоталитарна и нетрпељива

будућност и диктатура.□

Шта је грех др Стојковић? Одступање од језичког стандарда или обрасца дозвољеног говора медицинске идеологије или медицинске вере? Када су то лекари у Србији постали свештеници? Када је то медицинска наука у Србији постала вера? Када су бели мантили постали мантије? Од када је вакцинација постала причест па да не сме да се о њој критички говори?□

У нормалним државама Западне Европе постоји само један овакав случај, случај у којем је Лекарска комора Штајерске (један од савезних држава у Аустрији) узела лиценцу за рад човеку који је критички говорио о вакцинацији. Само један од десетине и десетине лекара који су се усудили да критички говоре у вакцинацији. Тај случај је окончан по срамоту Коморе на Управном суду у Бечу 2013. године **у корист лекара**. Човек је у потпуности рехабилитован и враћена му је лиценца. Да ли Суд части ЛКС жели да тај исти жиг срамоте трајно удари на ЛКС?

Да ли Суд части жели да претвори ЛКС у ломачу за оне који имају храбрости да мисле и говоре другачије?

Оптужба против др Стојковић пребацује јој се „нестручност, неетичност и штетност“ њених ставова, а као кључни оптужба пребацује јој се да је: „Појава епидемије малих богиња у Србији директна је последица њеног деловања“.

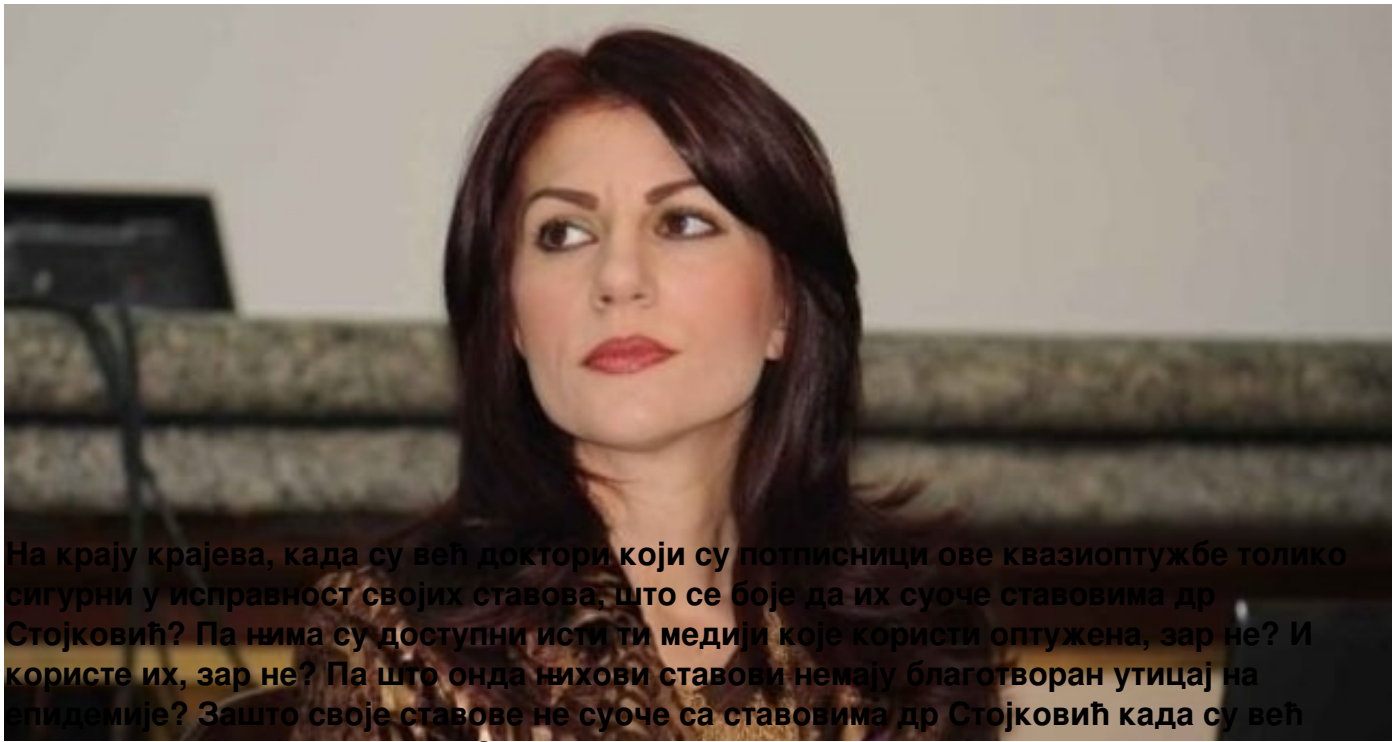
Да ли је могуће изазвати било какву епидемију неким говором, без обзира колико је такав говор „нестручан, неетичан и штетан“? Ово је таква глупост и бесмислица да томе тешко да треба озбиљнијег коментара.

Не треба бити лекар нити стручњак да се изведе закључак да говори како год били „штетни“ не изазивају епидемије. Иначе би се могао извући и супротан закључак: „благотворни“ говори спречавају епидемије, зар не? Па у овој самој квазиоптужници се њени писци позивају на пример Румуније у којој је избила епидемија Малих богиња: по логици узрочно-последичне везе коју они нуде Суду части ЛКС др Стојковић је морала и тамо да држи говоре, зар не? Али није. Па како је онда тамо избила епидемија?

Следећи ову исту накрадну и изопачену логику тужилаца према којој „штетни“ говори др Стојковић изазивају епидемије, „благотворни“ говори заговорника **обавезне вакцинације** (на пример др Кона или Др Радовановића) **б и морали да сузбијају епидемије, зар не?□**

Међутим, ствари не стоје тако, говори, какви год били, нити изазивају болести нити их лече. Говори могу само да штете нечијој сујети, осећају за лепо или материјалним интересима, али немају никакве везе са избијањем епидемија. Иначе би се писци ове

оптужбе морали да намуче па да објасне као је 2011-2012. избила епидемија Малих богиња у Србији иако др Стојковић тада није држала никакве говоре. С друге стране др Кон и други доктори су тада држали „благотворне“ говоре. Па што онда нису спречили епидемију Малих богиња? Или, да ствар доведе до апсурда: Зашто др Кон није својим „благотворним“ говорима спречио епидемију свињског грипа 2009. године?

На крају крајева, када су већ доктори који су потписници ове квазиоптужбе толико сигурни у исправност својих ставова, што се боје да их суоче ставовима др Стојковић? Па њима су доступни исти ти медији које користи оптужена, зар не? И користе их, зар не? Па што онда њихови ставови немају благотворан утицај на епидемије? Зашто своје ставове не суоче са ставовима др Стојковић када су већ толико сигурни да су у праву?

Али они то не раде. Они покушавају да злоупотребе Суд части ЛКС да др Стојковић запуше уста . Стога постављам два реторичка питања:

1) Ко посеже за принудом у расправи/дијалогу/дебати? Онај ко има аргументе или онај коме они понестају?;

2) Ко протерује свог опонента у расправи/дебати/дијалогу са места дуела? Онај чији аргументи могу да издрже тестирање противним ставовима или онај чији не могу?

Чак и када би се речима изазивале епидемије и њима се могле спречити, поставам питање: одакле надлежност Суду части ЛКС да ограничава слободу говора гарантовану Уставом РС?

Од када лекари имају дужност да пацијентима саопштавају само индикације када примењују неко медицинско средство? Члан 47. Етичког кодекса ЛКС под називом „Обавештавање приликом пријема у здравствену установу“ говори управо супротно:

„Лекар је приликом пријема пацијента у здравствену установу дужан да се побрине

да пацијент буде обавештен о рутинским поступцима и о медицинским техничким могућностима за његово лечење.“

„Медицинске техничке могућности за његово лечење“ подразумевају да се поред индикација за употребу медицинског средства, нпр. вакцине, пацијенту изложи и **контраиндикације**

. Лекар није дужан да исповеда одређену епидемиолошку веру, већ да пацијенту објективно изложи и разлоге за и разлоге против употребе одређеног медицинског средства.

Ако држава са апаратом принуде који јој стоји на располагању и свим осталим ресурсима за спровођење политике у области народног здравља, фармацеутска индустрија која са огромним количинама новца „осваја“ наклоност mainstream медија и доктори потписници ове квазиоптужбе сви заједно нису у стању да објасне грађанима да је принудна вакцинација оправдана колико има смисла оптуживати за неуспех њихове кампање принуде дезоријентисану интернет комуникацију забринутих и уплашених родитеља са докторком Стојковић?

Ова квазиоптужба је покушај преваљивања кривице са оних који су дужни да једном озбиљном, разложном и упорном кампањом народног здравља објасне грађанима предности и мане вакцинације, на др Стојковић. Неко није урадио своје епидемиолошке домаће задатаке у Србији, лење, нема знања нити свести како се то ради. Зато је и покушао да то уради принудом, прво принудом Закона о заштити становништва од заразних болести, а сада када то није довољно и принудом на др Стојковић. Када принуда није дала резултат, као што никада не даје, је се сваки разуман човек опире принуди, сада свој неуспех, нерад, лењост и глупост прикрива пребацујући одговорност на другог.

Глупост предлагача Закона о заштити становништва од заразних болести, ипак по мери штетних последица превазилази злобу потписника ове квазиоптужбе. **Предлагач тог закона је у једну осетљиву друштвену сферу, здравствену заштиту, унео принуду, и сада се чуди да та принуда не даје резултате.**□

Апелујем на државу, а сада и на Суд части ЛКС, да се окане принуде у оној сфери која највише зависи од поверења грађана, а то је здравствена заштита. Која мера лечена даје ефекте ако се спроводи принудно односно на силу? Здравствено

особље врло добро зна да се резултат у лечењу може постићи само уз поверење пацијента у мере и терапију коју лекар/медицинска сестра предузима. Однос са лекаром је однос поверења, исто као и са свештеником или адвокатом. Не исповедате се пред свештеника који Ваше грехове исприча пред парохијом, не брани Вас адвокат који Ваше тајне открива противној страни у спору, не лечите се код лекара који стање Вашег здравља открива држави као да је сазнање о кривичном делу које доушник преноси полицији.

Претварање здравственог особља у Србији у оруђа вакцинационе принуде путем обавезе да наговарају родитеље да вакцинишу децу против своје савести или да пријављују оне који одбију вакцинацију као да су полицијски информатори разара темеље на којима почива систем сваке здравствене заштите – поверење у здравствено особље. И то је прави разлог (не)успеха кампање принудне вакцинације, а не говори др Стојковић, др Кона или Др Радовановића. Што принуда државе буде већа то ће и активни отпор грађана и пасивни отпор лекара бити већи, а све то на штету јавног здравља.

Суд части ЛКС је покренувши поступак по овој квазиоптужби узео на себе један срамотан, незахвалан и штетан задатак, да учествовањем у овој кампањи застрашивања и принуде путем кажњавања др Стојковић буде још један фактор у сложеном и комплексном узрочно-последичном механизму пада броја вакцинисаних грађана. Тиме би се нанела штета:

- а) интересима јавног здравља у Србији;
- б) елементарним људским правима и слободама – конкретно слободи говора;
- в) интересима развоја науке путем научне критике.

Да ли је Суд части спреман да преузме на себе ову штеточинску улогу? Откуд Суду части надлежност да укида слободу говора гарантовану Уставом РС? Да ли је Суд части спреман да целој ЛКС приушти „шамарчину“ Управног суда у Београду, на исти начин на који је Штајерској лекарској комори „шамар“ ударио Управни суд у Бечу? Да ли је Суд части спреман да 400 година након Ђордана Бруна и понови „пали“ ломаче инквизиције за људе који се усуђују да слободом говора критички преиспитују постојеће научне закључке у медицини?

На крају крајева, Галилеј је да га не спале на ломачи пред судом инквизиције изговорио оно што се од њега под принудом смртне казне захтевало: „Сунце се окреће око Земље“.

Међутим да ли је то зауставило Земљу у њеном путу око Сунца?

(Живим за Србију)